

COMUNICAT

L'**Institut Interuniversitari de Filologia Valenciana**, davant de la publicació del *Diccionari Normatiu Valencià* de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, manifesta que:

1. El procés de normativització del valencià fa quasi un segle que es va encetar i des de fa dècades ha arrelat en la societat valenciana, gràcies sobretot a l'acció de l'ensenyament (primari, secundari i universitari), al conreu literari, als mitjans de comunicació i als usos vinculats amb la vida quotidiana (com ara, la retolació pública, la publicitat, la música popular, l'esport, etc.). La norma lingüística ha tingut una sintonia plena entre les universitats valencianes i l'Institut d'Estudis Catalans.

2. El *DNV* ha fet seua la major part dels materials que han configurat el repertori lèxic normatiu fins ara, ha tractat de fer explícita la unitat de la llengua en la definició dels mots *valencià* i *català*, ha ampliat també l'inventari fraseològic i aporta la transcripció fonètica en les entrades de mots. Això no obstant, són molts els aspectes d'aquesta obra que cal revisar i reorientar.

3. El *DNV*, tot i que declara que pretén ser normatiu, s'ha elaborat amb criteris que presideixen més aviat els diccionaris descriptius, perquè intenta mostrar el màxim d'usos i formes possibles de la llengua parlada, de cada dia i cada indret. La tria i l'ordenació de formes que segueix no sempre respon al model lingüístic difós i consolidat entre els valencians, ni s'ajusta als criteris de jerarquització i de guia per als usuaris com pertoca a un diccionari normatiu.

4. El *DNV* mostra una voluntat de proliferació de variants formals fins ara excloses del model normatiu, pròpies dels registres informals i de vegades no genuïnes en valencià. Així, per exemple, el fet de convertir en variants gràfiques el que són variants de pronúncia (*assumpt*, *ensaig*, *giner*, *llançol*, *llauger*, etc.). O també, la incorporació, innecessària, d'un nombre molt elevat de castellanismes (*rabo*, *robo*, *tamany*, *vago*, *xiste*, etc.). I fins i tot el fet de convertir en secundaris mots habituals en el model estàndard valencià i que són vius també en terres valencianes (*avui*, *musclo*, *pessigolles*, *tenir*, *vuit*, etc.). A més, el model de llengua utilitzat en la redacció confirma aquesta falta de coherència i d'homogeneïtat formal i sobretot palesa un distanciament respecte a les solucions convergents amb gran part del territori lingüístic.

5. El fet que el *DNV* s'haja elaborat sense coordinació amb altres institucions que històricament han vetlat per la normativa de la llengua, especialment les universitats valencianes i l'Institut d'Estudis Catalans, provoca que qualsevol decisió d'alterar aquesta normativa unilateralment accentue el particularisme i la divergència, entrebanque l'estandardització, disminuïska la viabilitat de la llengua com a instrument de comunicació i la possibilitat de bastir un àmbit cultural sòlid i, cosa important, desorienta els usuaris i els projecte una imatge de la norma marcada per la inseguretat i la inestabilitat. Així mateix, posa en dubte els esforços que han fet generacions d'ensenyants, d'escriptors, de professionals de la comunicació i de parlants per difondre i per consolidar un model lingüístic sòlid que fins ara s'ha mostrat eficaç.

maig de 2014